

ВАСИЛ РАЙКОВ
НОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

chitanka.info

Нощният мрак едва бе започнал да отстъпва към ъглите на стаята, когато Катрин се събуди. Тя погледна към прозореца, леко изсветлял от настъпващия ден, сетне подири с очи светеция циферблат на будилника, макар че предварително знаеше какво показват стрелките му — четири часа. После протегна ръка към дрехите на стола, за да се увери, че сакото на мъжа ѝ не беше паднало през нощта на пода, и прошепна:

— Бил, събуди се!... Чуваш ли, Бил?...

Завивките се размърдаха и от тъмното до нея долетя неясно мучене:

— Ъъъ...

— Събуди се, Бил! — раздруса го Катрин, като продължаваше да шепне някак високо и възбудено: — Събуди се ти казвам!... Май че *онези* са пак в градината...

— Какво? — извика Бил, който изведнъж седна в леглото и в следния миг също зашепна: — Сигурна ли си?

— Така ми се стори. Чух... Май че *нещо* драскаше по стената.

Като изруга задавено, Бил протегна ръка към пушката, облежната от вечерта на нощното шкафче. Остро изщракване показа, че оръжието е заредено, в същия миг Катрин проплака:

— Да не си посмял, Бил! Само това ни липсва!...

— А какво? Да седна и да чакам ли? — обади се все така шепнешком, но с войнствени нотки в гласа си мъжът. — Да чакам като животно в кланица, нали? Не мога вече. Този път...

— Шшшт!... Чу ли?... Така драскаха и одевете...

В настъпилата тишина се разнесе ясно чегъртане на остър предмет в стена. Сякаш метални нокти, движени от желязна ръка, дълбаеха зида. Парченца от тухли и откъртена мазилка се сриваха с меко трополене надолу...

Бил направи няколко крачки из стаята, но гласът на жена му го закова на място.

— Погледни, Бил! На прозореца... Ето още един... *те са, те са...* Божичко, как светят дрехите им!... И очите...

Бил измърмори някакво сподавено проклетие и вдигна с отчаяна решителност пушката. Пет оглушителни гърмежа се втурнаха към прозореца и се смесиха с бодрото звънтене на падащи разтрошени

стъкла. После в стаята остана само потискаща тишина, натегнала от отровния барутен дим.

— Виждаш ли *ги*? — долетя след цяла вечност треперещият глас на жената, изтръгнал се като съскащо свистене из стиснатото ѝ гърло.

— Не, Кати, нищо не се вижда... Май си отидоха, а?... Как мислиш?

Отговор не последва. Откъм леглото се разнесе едва чуто хлипане, което постепенно преминаваше в потискащо ридание...

— О, Бил, *те* ще ни убият, ще видиш — хълцаше жената и кършеше в ужас ръце. — Няма да ни простят, че ги издадохме, зная аз. Бил, Бил, защо проговори?... *те* са всесилни! Какво ще правим сега?... Какво?...

— Отидоха си, Кати, успокой се — долетя равният глас на мъжа, който, престашил се, надзърташе през прозореца. — Хайде, стига вече, чуваш ли? Отидоха си, разбери, не се вижда нищо.

— Ще ни убият, Бил, ще ни убият — повтаряше със смразяваща увереност жената и тихо хълцаше. — *те* ще ни убият!... Кой ли може да им попречи?... Или мислиш, че са се уплашили от жалката ти пушка?... О, Бил, страх ме е... Чуваш ли, Бил, страх ме е...

Бил седеше с омекнали колене на овехтелия диван, без да съзнава, че още стиска в ръцете си празната карабина. Пушекът напираше към разбития прозорец и се изцеждаше на гъсти струи...

Вън настъпваше радостен слънчев ден...

Няколко часа по-късно Бил и Катрин излязоха от къщата. Приличаха на хора, които са преживели кошмарна нощ. Държаха се като хора, чиято гибел е отложена по някой от ония странни капризи на съдбата, които звучат тъй невероятно. Един отдавна преминал младостта си мъж и една застаряваща жена с повяхнала хубост гледаха вяло пред себе си и от очите им надзърташе отчаянието...

— Да вървим, а! — предложи с угаснал глас Бил.

— Има ли смисъл? — възрази тя, като се усмихна виновно.

— Не се отпускай, момиче — окуражи я той, но гласът му прозвуча като въздишка. — Всичко ще се оправи, ще видиш. Още днес ще заминем. Далечно от тук, много-много надалеч...

Тя се извърна бавно към къщата, която ги гледаше тъжно с избитото си око. Малка, бедняшка къщичка, разположена в самия край на този бедняшки квартал, отдалечен на стотина километра от центъра

на Сан Франциско. Зад нея започваха сиви пущинаци — мрачна плащеница на далечния скалист и безжизнен хълм. Сякаш за да подсили тягостната гледка, на този мрачен фон грееше едно-единствено яркочервено петно. Това беше луксозна спортна кола, събрала всичката слънчева светлина в лъскавата си никелирана броня, която подаваше нелепо нос иззад жалката къщица — пъстра пеперуда върху некролог.

Точно към тази кола кимна повторно Бил и каза:

— Да вървим, Кати!

Тя се запъти безмълвно към автомобила, седна и когато той зае другото място, рече:

— Да вървим... макар че винаги се питам дали ще сме живи да се завърнем...

Бил включи мотора, взе ловко острия завой към портата и скоро колата понесе тези двама отчаяни и уморени хора към милионния град...

В същия момент, на другия край на същия град, в една от стаите на голям научен институт, дребничък млад човек с остри черти на лицето и горящи от възторг очи натисна копчето на магнетофона пред себе си и ролките спряха монотонното си въртене. Той извади ролките, взе още два записа и теснолинеен кинофилм, прибави към всичко това обемиста синя папка и се запъти към една масивна тапицирана врата с внушителния надпис „генерален директор“. Половин час по-късно, когато всичко бе видно и прослушано, младият човек пристъпи към обобщаването:

— Касае се за отвлечане на двама земни хора от човекоподобни същества върху борда на техния извънземен космически кораб с ясно определена изследователска цел. Неслучайно това странно кълбовидно тяло с преливащи се светлини избира тази тъй отдалечена от града къща. Неслучайно *те* пристигат и в късна нощ, за да отвлекат двамата самотници. *Те* трябва на всяка цена да останат в сянка, затова земните хора са пренесени в спящо състояние (толкова е лесно да се постигне това!) до тайнствения кораб и са върнати обратно също докато спят. У тях трябва да остане мъгливото усещане, че са преживели само някакъв кошмарен сън и нищо повече, защото...

— Изпадате в противоречие, Гордън — прекъсна го властно директорът. — А изследванията, които са правени с тях?...

Необичайната подредба на кораба? Разговорите им със звездните пришълци, които имат толкова необикновени лица?... Нима могат да се забравят подобни неща?

— Кой би повярвал на другия ден, че всичко, което двамата разказват, е истина. Та нали ги обявиха веднага за луди, забравяте ли?

— А убожданията при изследванията, следите от които вие сте заснели? Ами белегът върху вената на Бил и споменът, че там е вкарана миниатюрна радио– или дявол знае каква сонда, която предава върху светещия екран фантастично пълна вътрешна картина на човешкото тяло?... Господи — забрави се тук директорът и заговори унесено, — ама представяте ли си какви уреди имат тези пришълци!... Да, да, та какво ще кажете на всичко това?

— Ето за какво е била необходима втората подсигуровка. Те внушават на двамата, че ще загинат, ако кажат думичка някому. Направили са и демонстрацията със смъртоносния зелен лъч, който е убил летящия прилеп от голямо разстояние, само за да ги сплашат. И бедните хора не смеят дълго да кажат никому за невероятното си нощно приключение. Все пак нашите специалисти успяха да се доберат до истината. И то благодарение на това, че Бил случайно се изгърва. Видяхте на филма в какъв ужас изпадна жена му, когато разбра, че тайната им е разкрита. Едва-що не полудя горката. А след като Бил разказа всичко, потвърди и тя. С какво примирение обаче. Най-красноречивото доказателство, че казва истината, е кошмарът, в който живеят понастоящем двамата съпрузи. Този животински страх от преследването, ужасът от дебнещата смърт... Вие сам виждате, че всичко е записано, всяка тяхна постъпка, всеки...

— Ясно, ясно, Гордън — прекъсна го отново директорът и махна властно с ръка. — Вашите момчета са се потрудили достойно. Пригответе ми материалите за доклада пред правителствения представител до утре. И дайте там на злощастните опитни зайчета обещаната помощ да отпътуват нанякъде. Институтът няма да обеднее с тези няколко хиляди долара. Макар че, да си кажа откровено, не виждам начин да се спасят. *Онези* наистина са всемогъщи...

— Всичко ще бъде направено — отвърна стегнато младият мъж и след като се поклони почтително, напусна кабинета на директора. От лицето му лъхаше зле скривано доволство. Знаеше той какво го очаква след приемането на доклада...

Настроението на Гордън мигновено се помрачи, щом зърна отдалеч прегърбените фигури на Бил и Катрин, които го очакваха в хола. Той изпитваше искрено съжаление към тях, дори идеята за парите беше негова. Да заминеха, горките хора, може пък да успееш да се спасят. И Гордън побърза да сложи в скута на нещастната жена обемистата пачка банкноти, стисна им съчувствено ръцете и ги изпроводи до изхода.

— Заминавайте веднага накъдето ви видят очите! — извика той, защото двигателят на колата вече работеше. — Парите ще ви стигнат, не се безпокойте!

— Пари, пари... — въздъхна Катрин. — За какво са ни нас вече пари...

Последните й думи се стопиха в рева на мотора...

Една червена като пламък спортна кола нахълта в един запустял двор на една още по-запусната къщичка. Спирачките изскърцаха. Като изпъшка тежко-тежко, Катрин слезе. Но какво стана с нещастната жена?...

С разкривено от едва сдържан кикот лице, тя заподскача безмълвно в някакъв безумен танц пред колата и така достигна до другата врата. Отвори я, наведе се над джоба на мъжовото си сако и като кривеше ужасно лицето си, защото едва събираше сили да обуздае смеха си, „прохълца“:

— Ох, Бил, слизай, нещастни човече!... Защо ли живеем?...

Бил, сякаш обхванат от лудостта на жена си, с изкривено от стаен смях лице, съблече сако си, поднесе капака на джоба му към отворената врата и като извика: „Внимавай, ще се тръшне вратата!“, затръшна с все сила вратата върху плата. Отвори я бързо, затършува с пръсти в премазания плат и измъкна оттам някаква топлийка с необикновено едра, сега сплескана, метална главичка. Все още без да каже нито дума, той постави миниатюрния предмет върху един камък, сграбчи друг камък и няколко пъти удари с все сила топлийката. И тогава... като че ли двамата окончателно полудяха. Кой би познал в тези скачащи и смеещи се с пълно гърло хора двамата самотници отпреди малко, които едва влачеха крака, смазани от отчаяние!... О, как се смееха сега те! А Бил направи дори истинско задно салто...

Когато пристъпът на неистов смях стихна, Бил избърса зачервеното си лице и викна към жена си:

— Ще ми слагат микрофонче в палтото, а? Намерили кого да надхитрят!... Малчугани! — И той отново се затресе от смях.

А Катрин преодоля с мъка новия пристъп, за да изломоти с предишния глас:

— Бил, идат... *те* са... Ох, Бил, ще ни убият... Ха-ха-ха... Господи, ще умра от смях... Хо-хо-хо...

Щом се поуспокоиха, двамата влязоха в къщата. Бил посегна към парите, но жена му го плясна по ръката.

— Не бързай! — каза делово тя и извади от чантата си бележник и парче молив. — Сядай послушно там! Представлението завърши!

Бил се отпусна на стола срещу нея.

— Едно наистина добро представление беше това все пак!

— Блестящо, мили — потвърди с неочаквана нежност тя. — Ти беше неподражаем, уверявам те.

— Тридесет и две години е дишал Бил сценичния прах, момиче — каза и тъжно, и гордо той. — Клоунът Бил... Човекът с дванайсет лица... Човекът...

— Ще закъснеем, Бил — прекъсна го тихо Катрин, която енергично нанасяше вече цифри върху хартията. Накрая постави дебела черта, направи сбора и обяви: — Точно 8316 долара, без да се смятат дрехите, хранителните продукти, хладилникът и радиограмофонът, подарени ни от любезните благотворителни организации и рекламните бюра на осем завода. Като продадем тях, както и колата...

— Не, Катрин, да не продаваме колата! Моля ти се! Нека да си я оставим!

Тя го погледна изпитателно.

— В същност ти си прав, и без това има да пътуваме дълго.

— Извади също двайсетина долара за прозореца. Ще му ги оставим на човека; когато продавахме къщата, прозорецът беше здрав.

— Правилно!

— Е, колко стават сега? — попита нетърпеливо Бил.

Жена му стана и го целуна по бузата.

— Ще има, човече, предостатъчно са. Не гостилничка, а истински ресторант можем да отворим с тези пари.

— Ама как ги подредихме, а? — ухили се пак Бил и я перна по коляното. — Учени глави!... Вятър!...

Но жената беше престанала да го слуша. Тя не сваляше втренчен поглед от браздите по стената, които Бил беше дълбал сутринта с ловджийския си нож. Лицето ѝ имаше странен израз и сега изглеждаше още по-състарено и отпуснато — едно повяхнало лице на възрастна жена...

Някак ненадейно след дългото мълчание Катрин каза:

— Бил, ами ако наистина сме *преживели* нещо подобно?... Защото... как все пак успяхме да го *измислим*, а?...

Бил веднага погледна белега на ръката си... Не, не... Нали сам, преди два месеца... С теслата, като цепеше дърва... И все пак...

— Ъъ!... — успя да изстиска от гърлото си той и преглътна шумно. Загледа безмълвно очите на жена си, които зееха като празни кладенци насреща му, после преглътна отново — мъчително и бавно. Лицето му посивя...

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1967 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.